

Ваҳйи Исои Масеҳ - Шумораи дуюм

Номҳои аҳд

Jeff Pippenger

2023-08-10

Ман дар мақолаҳои пешин бисёр чизҳоро ҷой додаам, то кӯшише бошад барои аз оғоз пеш гузоштани баъзе нуқтаҳои асосии мурочиат. Акнун кӯшиш хоҳам кард, ки диққатро бештар бар мавзӯи мавриди баҳс мутамарказ созам. Барои сабраторон ташаккур.

Худо аз ҳамон ибтидо кӯшиш карда истодааст, ки фаҳмиши моро дар бораи он ки Ӯ кист ва чист, афзун гардонад. Дар он амал Ӯ аз чандин васила истифода бурдааст, то ба одамон дар фаҳмидани он чи аз Ӯ ошкор гардидааст ёрӣ диҳад, ва яке аз он василаҳо истифодаи Ӯ аз «номҳо» мебошад: ҳам номҳои бисёре, ки дар Навиштаҳо ба Худо дода шудаанд, ва ҳамчунин номҳое, ки ба намоёндагони баргузидаи Ӯ дода шудаанд. Ӯ намоёндагони бадӣ ва некӣ интихоб мекунад.

Ӯ инчунин тағйироти даврабандии аҳди халқи баргузидаи Худро истифода бурдааст, то фаҳмиши хислати Худро дар тӯли таърих тадриҷан бузургтар гардонад. Бинобар ин, таърихҳои тағйироти даврабандии аҳдӣ низ ба роҳҳои гуногун аз бузургнамоии ҳақиқати хислат ва табиати Ӯ суҳан мегуянд.

Агар мо ба боби якуми Ваҳй ҳамчун муқаддима ва калиди бобҳои минбаъда наздик шавем, дар боби оғозин баъзе ҳақиқатҳоро меёбем, ки ба тамоми қисми боқимондаи китоб таъсир мерасонанд. Яке аз он ҳақиқатҳо ба он вобаста аст, ки Исои Масеҳ кист, ва на танҳо ба он ки Ӯ Алфа ва Омега аст. Агар ҳақиқате дар боби якуми Ваҳй баён шуда бошад, бешубҳа он барои насли охирин ҳақиқати ҳозираи озмоишкунанда мебошад; ва насли охирин ҳамон «насли баргузида» аст, ки Петрус онро муайян кардааст.

Яке аз сифотҳои хислати Масеҳ, ки мо онро баррасӣ карда истодаем, ин аст, ки Масеҳ ибтидоро аз анҷом муайян мекунад. Замоне ки Масеҳ аҳдро бо бисёриҳо барои як ҳафта устувор гардонид, ифодаи як тағйироти аҳдӣ-иктисодии даврхост аз Исроили айнӣ ба Исроили рӯҳонӣ. Тағйироти даврхое, ки дар Навиштаҳо муайян шудаанд ва ҳамагӣ ба афзоиши дониш дар бораи хислат ва зоти Масеҳ ишора мекунанд, инҳо буданд: Ибром, Исҳоқ, Яъқуб, Юсуф, Мусо, Масеҳ, Вилиям Миллер ва яксаду чилу чор ҳазор. Хатти дигари тағйироти даврҳо низ ҳаст, ки бар болои он хат гузошта шудааст ва ҳафт давраи калисои Худро муайян мекунад, ки бо ҳафт калисои Ваҳй бобҳои ду ва се муаррифӣ шудаанд, аммо мо ҳанӯз ба онҳо намерасонем. Бо Одам ва Ҳавво низ як тағйироти даврҳо буд, ки бо ҳолати пеш аз сукути онҳо ва пас аз сукути онҳо муаррифӣ шудааст, ва, албатта, тағйири даврҳо аз пеш аз тӯфон ба пас аз тӯфон дар замони Нӯҳ низ вучуд дошт. Ҳамаи ин хатҳо ба нуре, ки мо ҳоло бо он сарувор дорем, сахм мегузоранд, аммо ҳоло мо диққати худро бар қавми баргузида равона мекунем.

Вақте ки Масеҳ дар оғози ҳафтаи аҳд хизмати Худро оғоз намуд, Ӯ таъмид гирифт.

Ва Исо, ҳангоме ки таъмид гирифт, дарҳол аз об баромад; ва инак, осмонҳо бар Ў кушода шуданд, ва Ў Рӯҳи Худоро дид, ки мисли кабӯтар нозил шуда, бар Ў қарор мегирифт. Ва инак, овозе аз осмон, ки мегуфт: «Ин аст Писари маҳбуби Ман, ки аз Ў хушнуд ҳастам». Матто 3:16, 17.

Аввалин суҳанони Худо, ҳангоме ки Исо аз об боло баромада, ҳамин тавр ҳафтаи аҳдро оғоз мекард, эълони Падар буд, ки Исо Писари Худост. Агар мо «қоидаи аввалин зикр»-ро дарк кунем, он воқеият пурқувват аст. Агар дарк накунем, он қадар не.

Дар ибтидо Худо осмон ва заминро офарид. Ва замин бе сурат ва ҳолӣ буд; ва бар рӯи жарфӣ торикӣ ҳукмфармо буд. Ва Рӯҳи Худо бар рӯи обҳо ҳаракат мекард. Ҳастӣ 1:1, 2.

Ҳамон тавре ки дар Ҳастӣ аст, дар маросими тадҳин се Шаҳси Илоҳият муайян карда шудаанд.

Ҳақиқате ки Исо Писари Худо, Писари Довуд ва Писари Одам буд, дар тӯли сеюним соли баъдӣ пайваста котибон ва фарисиёнро ба изтироб меовард. Исо ба таври нубувватӣ ҳангоми таъмиди Худ аз Исо ба Исои Масеҳ тағйир ёфт. Вақте ки Исо таъмид гирифт, Ў «Масеҳ» шуд, ки маънояш «тадҳиншуда» аст ва дар забони ибронӣ ҳамон вожаи «Масеҳ» мебошад. Ва албатта, ибронӣ Масиҳро интизор буданд ва медонистанд, ки Ў Писари Довуд хоҳад буд. Вақте ки Ў барои оғоз кардани муқаддастарин сеюним соли таърихи замин «тадҳин» шуд, Рӯҳулқудсро дид, ки нозил мешуд, ва шунид, ки Падари Ў суҳан мегуфт.

Ин маросими тадҳини бисёр амиқ буд, ки дар он паёме, ки дар бораи Ў ва кори Ў эълон карда мешуд, ин буд, ки «Ў Писари Худо буд». Он чи барои яҳудиён бештар нигаронкунанда буд, на танҳо ин буд, ки Ў Писари Худо буд, балки ин ҳам буд, ки Ў, ҳамчун Писари Худо, иддао мекард, ки дар асл Худо буд. Яҳудиён наметавонистанд он чиро, ки ба фаҳми онҳо чунин даъвои қуфромез буд, таҳаммул кунанд! Муаммои яҳудиён муаммои Иброҳим аст, зеро Иброҳим падари яҳудиён, падари аҳд, ва инчунин рамзи имоне буд, ки барои пойбанд мондан ба шартҳои аҳд талаб мешуд.

Масали Иброҳим дар бораи имоне, ки барои ворид шудан ба муносибати аҳд бо Худо зарур аст, тақозо мекунад, ки имони шумо озмуда шавад. Озмоиши Иброҳим, ки нишон медод, оё имони ӯ ҳақиқӣ буд ё чуръати беасос, бар ин асос устувор буд, ки оё ӯ каломи Худоро пайравӣ хоҳад кард, ҳатто агар он ба назар чунин расад, ки бо каломи пешини Худо муҳолифат дорад. Иброҳим медонист, ки қурбонии инсон куштор аст ва он таҷассумгари амалҳои бутпарастонаи қавмҳои бутпарасте буд, ки ӯ он вақт дар миёни онҳо зиндагӣ мекард. Котибон ва фарисиён аз таърихи ибтидоии аҳди худ медонистанд, ки Худо танҳо як Худо аст, ва онҳо ҳамчунин медонистанд, ки Исо даъво дошт, ки Худои дуюм аст. Онҳо бо озмоиши ниҳони худ рӯ ба рӯ мешуданд.

Эй Исроил, бишнав: Худованд Худои мо, Худованди ягона аст. Такрори Шариат 6:4.

Дар он таърихе ки Мусо ояти пешинаро сабт кардааст, Худо аллакай ба Мусо гуфта буд, ки аз ҳамон лаҳза ба баъд Ў бояд ҳамчун Яҳува шинохта шавад. Ў дигар на танҳо Худованд

Худои Қодири Мутлақ буд, балки аз ҳамон вақт ба баъд Ё бояд ҳамчун Яхува шинохта мешуд. Дар ҳамон таърихе ки Ё фаҳмиши хусусияти Худро, чунон ки бо номҳои Ё ифода ёфтааст, боз ҳам бештар ҷалол медиҳад, Ё ҳамчунин ба Исроили қадим ба таври қатъӣ хабар медиҳад, ки Худо як Худост. Яҳудиёни рӯзгори Масеҳ бояд чӣ фикр мекарданд?

Баъдтар, дар ҷараёни хизмати Ё, вақте ки он ба авҷи Вуруди тантанавӣ ба Ерусалим расид, яҳудиён бори дигар аз ҳайрат шах шудаанд, ки Исо ба кӯдакон иҷоза медиҳад, ки мадҳи Ёро бисароянд.

Ва он анбӯҳи мардумоне ки пешопеш мерафтанд ва онҳое ки аз пай мерафтанд, нидо карда, мегуфтанд: Хӯшаъно ба Писари Довуд; муборак аст Ё, ки ба исми Худованд меояд; Хӯшаъно дар аъло. Матто 21:9.

Суруди он суруде, ки фарисиёро девона мекард, он қисмате буд, ки Исоро ҳамчун Писари Довуд муаррифӣ менамуд ва ҳамчунин нишон медод, ки Писари Довуд номи Худованд аст. Дар оғози хизматаш, хангоми вуруди зафармандона ва, албатта, дар салиб, ин баҳс ошӯбро бар сари номи Исо дар бар мегирад.

Пас саркоҳинони яҳудиён ба Пилотус гуфтанд: «Навис не: Подшоҳи Яҳудиён; балки ки ӯ гуфт: Ман Подшоҳи Яҳудиён ҳастам». Юҳанно 19:21.

Албатта, барои Пилотус аз ҷиҳати моҳият дуруст мебуд, ки навиштаро тағйир дода чунин бигӯяд: «Ман ҳастам, Подшоҳи Яҳудиён», зеро «Ман ҳастам» он номе буд, ки Исо такроран дар бораи Худ пеш мегузошт. Албатта, чунин мантиқи носоҳеҳро барои тағйир додани Каломи Худо ба кор бурдан, махсусан вақте ки сухан дар бораи ҳикояи салиб меравад, ҷизест, ки одамон ҳаргиз намекунанд, магар не? Исо «Подшоҳи Яҳудиён» буд, аммо Ё ҳамчунин «Ман ҳастам» буд; пас, ба як маъно, баёни «Ман ҳастам, Подшоҳи Яҳудиён» дуруст аст, вале ин матлаб нуқтаи асосӣ нест.

Аз ибтидо ва дар тамоми миёна ва то анҷоми он сеюним сол, номи Ё моёи изтироб буд. Дар бораи силсилаи номҳои аҳд бисёр ҷизҳо ҳастанд, ки бояд фаҳмида шаванд, аммо ман дар ин ҷо меҳоям нишон диҳам, ки дар поёни Исроили қадим, дар калисои яҳудӣ, ларзише рух дод, ки ба номи Масеҳ иртибот дошт. Ё, ҳамчун Писари Довуд, далелҳои ҳаққонии Масеҳ буданро дошт; ҳамчун Писари Худо (ба маъное ки ҳамчунин Худо буд) ва ҳамчун Писари Одам, Исо барои қавми баргузида озмоиши бисёр бузургеро пеш овард. Чӣ гуна ин одам метавонист даъво кунад, ки Худо аст ва ҳамзамон Писари Худост, дар ҳоле ки Мусо дар оғози таърихи аҳди онҳо ба таври қатъӣ таъкид карда буд, ки Худо як Худо аст?

Аммо мақсади дар миёни одамон роҳ рафтани Масеҳ ҳамин буд. Худо дар Ё буд ва одамонро бо Худ барқарор месохт, ва инро ба воситаи он ба амал меовард, ки ба одамон иҷозат медод Исоро бубинанд, ки Ё ошкоро ва бевосита таълим медод: агар шумо Ёро дида бошед, Падарро дидаед. Ин таърих анҷоми Исроили зоҳириро ҳамчун қавми баргузидаи Худо ифода мекунад, ва дар оғоз баҳсе вучуд дошт, ки ба он вобаста буд, ки Худо кист ва чӣ гуна аст.

Ва фиръавн гуфт: «Худованд кист, ки ман ба овози Ё итоат намоям ва Исроилро раҳо кунам? Ман Худовандро намешиносам ва Исроилро низ раҳо нахоҳам кард». Хурӯҷ 5:2.

Фиръавн на танҳо рамзи саркашии беҳудоёна бар зидди шинохти Худоро ифода мекунад, балки ҳамчунин фаҳмиши мисриёно дар бораи Худои Иброҳим низ ифода менамояд. Ва Худованд борҳо гуфтааст, ки аъмоли аҷоибӣ Ё дар Миср барои он буданд, то башарият бидонад, ки Ё кист. Таърихи оғози Исроили айнӣ ҳамчун қавми баргузидаи Худо поёно намунавор пешакӣ нишон медиҳад.

Дар ҳар ду таърих норасоии дарк дар бораи он ки Худо кист ва Ё чӣ ҳаст, мавҷуд аст, ки ин ба номҳои гуногуни Ё вобаста мебошад; вале муҳимтар аз ҳама барои баррасии мо он аст, ки таърихи Масеҳ дар аҷоми давраи Исроил ҳамчун қавми баргузида муайян месозад, ки яке аз сабабҳои асосии пешпо хӯрдани яҳудиён дар пазируфтани Масеҳи худ ин буд, ки онҳо медонистанд Каломи Худо дар оғози таърихи аҳди онҳо муайян карда буд, ки Ё Худои воҳид аст. Чӣ мушкеле!

Ва баъд аз он дигар ҷуръат накарданд, ки ба Ё ҳеҷ саволе бипурсанд. Ва Ё ба онҳо гуфт: Чӣ тавр меӯянд, ки Масеҳ писари Довуд аст? Зеро ҳуди Довуд дар китоби Забур меӯяд: «Худованд ба Худованди ман гуфт: ба дасти ростӣ Ман бинишин, то даме ки душманони тӯро зерӣ пойҳои ту бигардонам». Пас, агар Довуд Ёро Худованд меҳонад, чӣ тавр Ё писари вай мешавад? Луқо 20:40–44.

Ин давраи ниҳонии саволу ҷавоб барои яҳудиён аст, зеро баъд аз он муошират, «дигар ҷуръат накарданд, ки ҳеҷ саволе аз Ё бипурсанд». Ё тоза ба саволи охирини хизмати Худ барои хонаи гумшуда ҷавоб дода буд (ва дар ривояти нубувват ҳамеша хонаи гумшудае ҳаст), ва он гоҳ Ё мавзӯи номи Худро ҳамчун «Писари Довуд» ва бинобар ин ҳамчун Масеҳ ба миён мегузорад. Дар тамоми сеюним сол баҳсу мунозира номҳои гуногуни Ёро дар бар мегирад, ки ҳислат ва табиати Ёро ифода мекунад. Номи Ё дар оғоз, ҳангоми таъмиди Ё, матраҳ мегардад, ва сипас дар муоширати ниҳонии Ё бо хонаи гумшуда дар вурӯди зафармандона ва бар салиб, инчунин дар дигар порчаҳои Инҷилҳо.

Фарисиён гирди Исо ҷамъ омада буданд, ҳангоме ки Ё ба саволи котиб ҷавоб медод. Сипас Ё рӯй гардонда, ба онҳо саволе дод: «Дар бораи Масеҳ чӣ меандешед? Ё писари кист?» Ин савол барои он дода шуда буд, ки эътиқоди онҳоро нисбат ба Масеҳ бисанҷад, — то нишон диҳад, ки оё Ёро фақат инсон мешуморанд ё Писари Худо. Як ҳамовози садоҳо ҷавоб дод: «Писари Довуд». Ин ҳамон унвоне буд, ки нубувват ба Масеҳ дода буд. Вақте ки Исо илоҳияти Худро ба василаи мӯъҷизаҳои пурқудрати Худ ошкор сохт, ҳангоме ки беморонро шифо медод ва мурдагонро зинда мекард, мардум дар миёни худ мепурсиданд: «Оё ин Писари Довуд нест?» Зани сурияфиникӣ, Бартимои кӯр ва бисёр касони дигар ба Ё барои ёрӣ нидо карда буданд: «Ба ман раҳм кун, эй Худованд, эй Писари Довуд». Матто 15:22. Ҳангоме ки Ё савори роҳ ба Ерусалим даромад, мардум Ёро бо нидои шодона истикбол карданд: «Хӯшаёно ба Писари Довуд! Муборак аст Он ки ба исми Худованд меояд». Матто 21:9. Ва кӯдакони хурдсол дар маъбад ҳамон рӯз ин мадҳи шодмоноро такрор мекарданд. Аммо бисёре аз онҳое ки Исоро Писари Довуд меномиданд, илоҳияти Ёро эътироф намекарданд. Онҳо намефаҳмиданд, ки Писари

Довуд ҳамчунин Писари Худо буд.

«Дар ҷавоб ба изҳороте ки Масеҳ Писари Довуд буд, Исо гуфт: “Пас чӣ гуна Довуд дар Рӯх [Рӯҳи Илҳом аз ҷониби Худо] Ёро Худованд меҳонад ва мегӯяд: Худованд ба Худованди ман гуфт: Ба дасти рости Ман бинишин, то даме ки душманонатро зерӣ поят гузорам? Пас, агар Довуд Ёро Худованд меҳонад, чӣ гуна Ё писари вай аст? Ва ҳеҷ кас натавонист ба Ё як сухан ҷавоб гӯяд; ва аз он рӯз ба баъд ҳеҷ кас ҷуръат накард, ки дигар аз Ё чизе бипурсад.”» Орзуи асрҳо, 609.

Тадҳин ёфтаниш ҳамчун Масеҳ ва охирин муносибати Ё бо онҳое ки омада буд, то онҳоро наҷот диҳад, бар сари илоҳияти Ё, рамзшиносии номҳои Ё ва, албатта, қоидаи зикри аввал буд. Исо кори бевоситаи Худро барои яҳудиён бо истифода аз таърихи Довуди воқеӣ ба анҷом мерасонад, то дар бораи Довуди рӯҳонӣ таълим диҳад. Чаро Довуд бояд шарҳ диҳад, вақте ки Худованд ба Худованд мегӯяд, ки бо Ё бар тахт бинишин? Зеро шояд Довуд дар ибтидо намояндаи Шоҳ Довуди рӯҳонӣ дар анҷом аст. Ягона роҳи дуруст фаҳмидани сухани ниҳони Исо ба хонаи гумашта он буд, ки қоидаи зикри аввал татбиқ карда шавад, ва ин кор карда намешавад, агар шумо он қоидаро надонед.

Изҳороти ниҳони Ё ба хонаи гумшуда барои он ки фаҳмида шавад, дарки қоидаи нахустзикрро талаб мекард. Исо барои баёни ҳақиқат ба хонаи гумшуда дар изҳороти ниҳони Худ аз Довуд ва Писари Довуд истифода бурд. Охир, онҳо хонаи Довуд буданд. Бинобар ин, Исо падарро (Довудро) гирифта, онро ба (Писари Довуд) рӯй гардонд; ҳамчунин писарро (аз Довуд) гирифта, ёро ба падари вай (Довуд) рӯй гардонд. Ё Падарро ба сӯи фарзанд рӯй гардонд, чунон ки пешгӯӣ шудааст, ки паёми Илс дар «рӯзҳои охир» чунин хоҳад кард. Ин паёми ниҳони Ё ба Исроили қадимаи асли буд, ва он паёми Илс буд, зеро бар қоидаи нахустзикр асос ёфта буд. Пас, қоидаи нахустзикр паёми Исоро низ, чун паёми Илс, бар асоси ҳуди он қоида тасдиқ мекунад. Қоидаи нахустзикр тақозо менамояд, ки агар паёми Илсии Яҳи Таъмиддиҳанда нахустини паёми огоҳии охирин ба хонаи гумшудаи Исроил буда бошад, пас паёми ниҳонӣ, ки ба онҳо дода мешуд, низ бояд ҳамон паёми Илс мебуд. Ва ҳамин тавр ҳам буд...

Бо вучуди ҳамаи ин, ҳоло меҳонам аз тамоми ин нуктаеро барорам, ки бар қоидаи зикри аввалин — Алфа ва Омега — асос ёфтааст. Дар ибтидои Исроили қадим баҳсе дар бораи фаҳмиши он ки Худо кист ва чист вучуд дошт, ки ҳамон баҳсро дар анҷоми Исроили қадим тимсол мекард. Дар анҷоми Исроили қадим, кори Масеҳ аз ҷумла ба гумроҳшудагони хонаи Исроил таълим додани он ки Худо кист ва чистро дар бар мегирифт. Дар таърихи поён муқовимате бар зидди Масеҳ вучуд дошт, ки бар ҳақиқати асли, ки дар ибтидо муқаррар шуда буд, бино ёфта буд. Исроили рӯҳонии муосир дар таърихи худ дорои ҳамин хусусиятҳои нубувватӣ хоҳад буд.

Дар оғози адвентизм, муаррихон ба мо хабар медиҳанд, ки миллериён асосан аз ду мазҳаби масеҳӣ иборат буданд: методистҳо ва «Christian Connection». Ётиқодоти асосии методизм бар зиндагӣ кардани тарзи дурусти ҳаёти масеҳӣ бино ёфта буд. Онҳо «усул»-ро доштанд. Ётиқоди асосии «Christian Connection»-ро метавон ҳамчун муҳолифат ба таълимоти католикии сегонагӣ хулоса кард.

То он ҷо ки таҳқиқоти ман расидааст, амалан тамоми роҳбарияти миллериён он ақидаи Christian Connection-ро нигоҳ медоштанд. Шоҳаҳои бисёре аз Ҳаракати Ислоҳоти Адвентистони Рӯзи Ҳафтум (SDARM) ҳастанд, ки то ҳол фаҳмиши аслии миллерӣ дар бораи «зиддитаслисгарой»-ро нигоҳ дошта, тарғиб мекунанд. Барои онҳое ки фаҳмиши пешгомро нигоҳ медоранд, як муаммо (ва манбаи кунунии баҳс) ин буда ва ҳамеша хоҳад буд, ки ба порчаҳои бисёр ва гуногуне, ки дар онҳо хоҳар Уайт мустақиман ба мавқеи таълимотие, ки онҳо нигоҳ медоранд ва тарғиб мекунанд, муҳолифат мекунад, чӣ гуна посух диҳанд?

«Ба ман дастур дода шудааст, ки бигӯям: ақидаҳои онҳое ки дар ҷустуҷӯи андешаҳои пешрафтаи илмӣ ҳастанд, сазовори эътимод нестанд. Чунин баёнҳое монанди ин пеш оварда мешаванд: “Падар мисли нуре аст ноаён; Писар мисли нуре аст, ки таҷассум ёфтааст; Рӯҳ ҳамон нурест, ки паҳн гардидааст.” “Падар мисли шабнам аст, буғи ноаён; Писар мисли шабнам аст, ки дар сурати зебо гирд омадааст; Рӯҳ мисли шабнам аст, ки бар макони ҳаёт фуру афтадааст.” Боз як баён: “Падар мисли буғи ноаён аст; Писар мисли абри тираи сангин аст; Рӯҳ боронест, ки фуру рехта, бо қуввати тароватбахш амал мекунад.”»

«Ҳамаи ин тасвирҳои рӯҳгароёна фақат ҳечу пучанд. Онҳо нокомил ва носоҳеҳанд. Онҳо Шукӯҳи Онеро, ки ҳеҷ шабоҳати заминӣ бо Ё муқоиса шуда наметавонад, суғ мегардонанд ва кам мекунад. Худоро бо чизҳое, ки дастҳои Ё сохтаанд, муқоиса кардан мумкин нест. Инҳо фақат чизҳои заминиянд, ки ба сабаби гуноҳҳои инсон зерӣ лаънати Худо азоб мекашанд. Падарро бо чизҳои замин тавсиф кардан мумкин нест. Падар тамоми пуррагии Илоҳиятро ба сурати ҷисмонӣ дорост ва аз назари фониён ноаён аст.»

«Писар ҳамаи пуррагии Илоҳият аст, ки зоҳир гардидааст. Каломи Худо Ёро «сурати аниқи зоти Ё» эълон мекунад. «Зеро Худо ҷаҳонро чунин дӯст дошт, ки Писари ягонаи Худо дод, то ҳар кӣ ба Ё имон оварад, ҳалок нашавад, балки ҳаёти ҷовидонӣ ёбад». Дар ин ҷо шахсияти Падар нишон дода шудааст.»

«Тасаллидиҳандае ки Масеҳ ваъда дода буд, ки пас аз суғуд кардани ба осмон мефиристад, Рӯҳ аст дар тамоми камоли Илоҳият, ки қудрати файзи илоҳиро бар ҳамаи онҳое ки Масеҳро ҳамчун Начотдиҳандаи шахсии худ қабул мекунад ва ба Ё имон меоваранд, ошкор месозад. Се Шаҳси зиндаи сегонаи осмонӣ вучуд доранд; ба номи ин се қудрати бузург — Падар, Писар ва Рӯҳулқудс — онҳое ки Масеҳро бо имони зинда қабул мекунад, таъмид меёбанд, ва ин қудратҳо бо тобеони фармонбардори осмон дар кӯшишҳои онҳо барои зистани ҳаёти нави дар Масеҳ ҳамкорӣ хоҳанд кард». Шаҳодатҳои махсус, Силсилаи В, шумораи 7, 62, 63.

Ин порча «фикрҳои он касон»-ро, ки Падар, Писар ва Рӯҳро бо «чизҳои заминӣ» таъриф мекарданд, муайян месозад. Сипас ӯ мегӯяд: «Падарро бо чизҳои заминӣ тавсиф кардан мумкин нест». Ба ду нуктае, ки ӯ баён мекунад, диққат диҳед, гарчанде яке аз онҳо шояд ба назари касе чун зиддият намоёнд. Ё тавсифи бардурӯғи Илоҳиятро, агар хоҳед, ҳамчун тавсифе муайян месозад, ки се худро мешиносонад. Ин тавсифи бардурӯғи Илоҳият аст,

аммо ӯ дар бораи он воқеият ҳеҷ шарҳе намедихад, ки таърифи бардурӯғи Илоҳият аз он сабаб низ нодуруст аст, ки шумораи худоёнро дар Илоҳият нодуруст нишон медиҳад.

Ҳамчунин аҳамият диҳед, ки вай мегӯяд, чизҳои заминро наметавон барои тавсифи Падар истифода бурд. Дар ҳамин изҳорот ҳуди ӯ низ чизҳои заминро истифода мебарад. Ин инсонҳоянд, ки фарзандон, модарон, падарон, холаҳо ва амакбачаҳо доранд. Ва Исо ба мо мегӯяд, ки дар осмон, дар замини навшуда, дигар издивоче нахоҳад буд, зеро мо мисли ғариштагон хоҳем буд. Ғариштагони писар ва духтар вучуд надоранд. Истилоҳоте, ки инсонҳо барои муайян кардани муносибатҳои худ бо якдигар истифода мебаранд, аз ҷониби Худо ба кор гирифта шудаанд, то ба мо дар бораи моҳият ва хислати Ӯ таълим диҳанд, аммо ҳатто «чизҳои замин», ки ваҳй барои омӯзонидани инсонҳо дар бораи хислат ва моҳияти Худо ба кор бурдааст, нокомиланд.

Ба мо хабар дода шудааст, ки «се шахси зиндаи сегонаи осмонӣ ҳастанд» ... «Падар, Писар ва Рӯҳулқудс». Ба ин се шахс нисбат додани эҳсосоти рӯҳгароёнаи заминӣ як зиштӣ аст, аммо ба таърифи Китоби Муқаддас дар бораи Илоҳият вобаста кардани «номи ин се қувваи бузург» зиштӣ нест.

Пайғамбарзан мегӯяд, ки «ном»-и се Қудрати бузурге, ки Илоҳиятро ташкил медиҳанд, Падар, Писар ва Рӯҳулқудс аст. Чунон ки бо ҳар як ҳақиқати Китоби Муқаддас аст, ҳангоме ки он сатр бар сатр ҷамъ оварда мешавад, шаҳодати комил бояд аз ҳар як аломати роҳе, ки ошкор шудааст, иборат бошад. Шаҳодатҳои пайғамбарон бояд ба ҳам пайваста гарданд. Дониёл ба Масеҳ номи Палмонӣ медиҳад (дар миёни номҳои дигар, аммо ин фақат як намуна аст). Юҳанно Ӯро Алфа ва Омега меномад ва Мусо Ӯро Яҳува меномад. Мувофиқи гуфтаи Эллен Уайт, номи Ӯ Падар, Писар ва Рӯҳулқудс аст.

«Шайтон... пайваста чизи қалбакиро пеш меоварад, то аз ҳақиқат дур созад. Фиреби охири шайтон маҳз ин хоҳад буд, ки шаҳодати Рӯҳи Худоро беасар гардонад. «Дар ҷое ки рӯё нест, қавм ҳалок мешавад» (Масалҳо 29:18). Шайтон ба таври ҳилагарона, бо роҳҳои гуногун ва тавассути василаҳои мухталиф амал хоҳад кард, то эътимоди қавми бақиямондаи Худоро ба шаҳодати ҳақиқӣ ноустувор созад.»

«Нисбат ба Шаҳодатҳо нафрате барангехта хоҳад шуд, ки шайтонӣ аст. Амалкарди Шайтон он хоҳад буд, ки имони калисоҳо ба онҳо ноустувор гардонад, ва сабаб ин аст: Шайтон наметавонад барои даровардани фиребҳои худ ва бастани ҷонҳо дар гумроҳҳои худ чунин роҳи равшан дошта бошад, агар ҳушдорҳо, сарзанишҳо ва пандҳои Рӯҳи Худо мавриди тавачҷӯх қарор гиранд». Selected Messages, book 1, 48.

Нуктаи кӯтоҳи иловагӣ аз ин порча. Юҳанно барои Каломи Худо ва шаҳодати Исо ба Патмос бадарға шудааст. Барои паёми ғариштаи сеюм ду гурӯҳи мақсаднок вучуд дорад: онҳое ки берун аз адвентизм ҳастанд ва онҳое ки дар дохили адвентизм ҳастанд. Юҳанно намоёндаи як адвентист аст, ки на танҳо ба сабаби итоаткории худ ба Китоби Муқаддас аз ҷониби ҷаҳон таъкиб мешавад, балки инчунин ба сабаби итоаткории худ ба навиштаҳои Рӯҳи Нубувват низ таъкиб мегардад. Таъкиботе, ки бар зидди Рӯҳи Нубувват равона карда мешавад, аз дохил меояд, на аз берун.

Дар оғози таърихи Исроили қадим, баъд аз чорсад соли будубош дар Миср, онҳое ки мебоист қавми баргузидаи аҳд бошанд, дигар шанберо риоя намекарданд. Онҳо хислат ё табиати Масеҳро намешинохтанд. Онҳо ба бадфаҳмиҳо дар бораи Худо пойбанд буданд, ки онҳоро ҳангоми асорат дар худ ҷо карда буданд. Даҳ бало; наҷот дар баҳри Сурх; маннаи осмонӣ; маъбад ва тамоми асбобу анҷоми он; маросимҳои муқаддас; сахн, макони муқаддас ва Макони Аз Ҳама Муқаддас; шариати Худо; Сахрае, ки онҳоро ҳамроҳӣ мекард; обе, ки аз он Сахрае, ки онҳоро ҳамроҳӣ мекард, берун омад; ва ҳатто мори бар сутун барафрошташуда — ҳамаи ин барои он муқаррар гардида буданд, ки дониши Худо дар қавми баргузидаи Ё афзун гардад. Ин таълими тадриҷӣ буд. Он таълими тадриҷӣ идома ёфт, то он даме ки котибон «дигар чуръат накарданд ба Ё саволе диҳанд», ва Он гоҳ Ё ҳамон мавзӯи охиринаро муайян кард, ки онҳо метавонистанд бо Ё ошкоро дар бораи он баҳс кунанд, ва он ба номи Довуд ва ба он ки Масеҳ кист ва чӣ аст, тааллуқ дошт.

Дар ибтидои Исроили рӯҳонии муосир, пас аз 1260 соли будан дар Бобили рӯҳонӣ, онҳое ки мебоист қавми баргузидаи аҳд мебуданд, дигар Шанберо нигоҳ намедоштанд. Онҳо хислат ё табиати Масеҳро намешинохтанд. Онҳо ба бадфаҳмиҳо дар бораи Худо пойбанд буданд, ки онҳоро дар айёми асорат дар худ ҷой дода буданд. Таърихи адвентизм бо ҳамаи аломатҳои роҳи худ, иртидодҳо, созишҳо ва муборизаҳои дохилии худ ба нуктае дар солҳои 1880 расид, ки китоби «Орзуи асрҳо» ба нашр расид. Дар он китоб, дар саҳифаи 671, фаҳмише дар бораи Илоҳият сабт шудааст, ки аз фаҳмише, ки аз асри ҳаждаҳум омада буд, бисёр фаротар рушд кардааст.

Исроили қадим дар поёни таърихи худ бо як баҳсе рӯ ба рӯ шуд, ки аз фаҳмиши маҳдуди Илоҳият бармеомад ва бар асоси дарке бино ёфта буд, ки аз таърихи ибтидоии онҳо гирифта шуда буд. Шаҳодати Исо мегӯяд, ки хоҳ Падар, хоҳ Писар ё Рӯҳулқудс — ҳамаи онҳо «тамоми пуррагии Илоҳият ҷисман» мебошанд (Қўлассиён 2:9). Шаҳодати Китоби Муқаддас мегӯяд: «Бишна, эй Исроил: Худованд Худои мо як Худованд аст» (Тақрори Шариат 6:4).

Исроили муосир ақидаҳои гуногунро дар бораи Илоҳият нигоҳ медорад, ва танҳо яке аз онҳо дуруст аст. Дар анҷоми Исроили муосир, Худо кори ошкор сохтани хислати Худо, ба ин маъно ки онро дар ҳоле ба анҷом мерасонад, ки вақти имтиёз ҳанӯз боқӣ аст, ба итмом хоҳад расонд. Ё барои яҳудиён низ ҳаминро кард, ва Ё ҳеҷ гоҳ тағйир намеёбад. Бешак, мо дар тӯли абадиёт дар фаҳмиши мо дар бораи табиат ва хислати Худо пайваста рушд хоҳем кард, аммо як хатти мақсадноки нубувватии ҳақиқат вучуд доштааст, ки талошҳои Худоро барои таълим додани қавми Худ дар бораи Худ нишон медиҳад, ва он таърих ҷузъе аз он таълим аст, ки Ё ҳоло мехоҳад биомӯзонад, ва маълумоте, ки дар каломии нубувватӣ дар бораи он раванди таълимӣ ёфт мешавад, анҷоми ин баҳсро муайян мекунад, ки ба анҷоми вақти имтиёз мувофиқат мекунад.

«Масеҳ Писари Худост, ки пеш аз ҳама вучуд дошт ва мавҷудияти Ё аз Худ Ёст....
Ҳангоме ки Ё дар бораи пешазвучуддоштаи Худ сухан мегӯяд, Масеҳ зехро ба асрҳои бебаргашт ва беҳисоб пас мебарад. Ё моро итминон медиҳад, ки ҳеҷ гоҳ замоне набуд, ки Ё бо Худои абадӣ дар мушоракати наздик набуда бошад. Ё, ки яҳудиён он вақт ба

овози Ў гӯш медоданд, бо Худо буд, ҳамчун касе ки назди Ў парвариш ёфта буд». Signs of the Times, August 29, 1900.

«Ў бо Худо баробар буд, бепоён ва қодири мутлақ буд.... Ў Писари абадӣ ва худмавҷуд аст. »

«Ҳангоме ки Каломи Худо дар бораи инсонияти Масеҳ ҳангоми буданаш бар ин замин суҳан мегӯяд, он ҳамчунин ба таври қатъӣ дар бораи вучуди пешакии Ў суҳан меронад. Калом ҳамчун вучуди илоҳӣ вучуд дошт, ҳамчунон ки Писари абадии Худо, дар иттиҳод ва яктоӣ бо Падари Худ. Аз азал Ў Миёнарави аҳд буд, Он касе ки дар Ў ҳамаи халқҳои замин, ҳам яҳудиён ва ҳам ғайрияҳудиён, агар Ўро қабул мекарданд, бояд баракат меёфтанд. “Калом бо Худо буд, ва Калом Худо буд.” Пеш аз он ки одамоне фариштагон офарида шаванд, Калом бо Худо буд ва Худо буд». Review and Herald, April 5, 1906.

Дар он порча вай аз нахустин суҳанони Юҳанно иқтибос меорад.

Дар ибтидо Калом буд, ва Калом назди Худо буд, ва Калом Худо буд. Ў дар ибтидо назди Худо буд. Ҳама чиз ба воситаи Ў ба вучуд омад; ва бе Ў ҳеҷ чизе аз он ҷи ба вучуд омадааст, ба вучуд наомад. Юҳанно 1:1–3.

Дар ибтидо ҳадди ақал ду Худо вучуд дошт, зеро Юҳанно танҳо чунин гуфт: «Калом Худо буд ва бо Худо буд». Дар ояти аввали Ҳастӣ калимаи ибронии «Elohim» ҳамчун «Худо» тарҷума шудааст. Аксар вақт дар каломи Худо «Elohim» дар сохтори дастурӣ ба кор бурда мешавад, то Худои ягонаро муайян кунад, аммо бо вучуди ин он шакли ҷамъ аст. Юҳанно бо шояд ду дуюми худ дар бораи ин мавзӯ эҳтимоли онро, ки «Elohim» дар он оят Худои ягона бошад, аз байн мебарад. Шаҳодати ӯ ҳадди ақал ду Худоро собит мекунад.

Барои зиддитарсиёнитаринитариёне, ки даъводоранд Рӯҳи Нубувватро ҳимоят мекунад, боз ҳам ташвишвартагон он аст, ки дар ибтидо «Рӯҳи Худо бар рӯи обҳо ҳаракат мекард». Оё «Рӯҳе», ки бар рӯи об ҳаракат мекард, Падар буд ё Писар, ё Ў шахси сеюми сегонаи осмонӣ буд, чунон ки хоҳар Уайт Ўро баён мекунад? Пас аз се ояти аввали Юҳанно дар Инҷили ӯ ин суҳанон меоянд.

Дар Ў ҳаёт буд; ва ҳаёт нури одамоне буд. Ва нур дар торикӣ медурахшад; ва торикӣ онро дарк накард. Юҳанно 1:4, 5.

Ишора ба нур ва торикӣ қомилан мувофиқ аст бо оғози китоби Ҳастӣ, ки мегӯяд.

Ва Худо гуфт: «Рӯшноӣ бишавад»; ва рӯшноӣ шуд. Ва Худо дид, ки рӯшноӣ нек аст; ва Худо рӯшноиро аз торикӣ ҷудо кард. Ҳастӣ 1:3, 4.

Мо ба зудӣ ба ин ду порчаи мувозии марбут ба нур, ки дар ривояти офариниш пас аз муқаддимаи Илоҳият мавзӯи баҳс аст, боз хоҳем гашт. Дар ибтидо, нахустин ҳақиқате, ки ба он пардохта мешавад, таркиб ё табиати Илоҳият аст. Аммо ин порча то боби дуюм, ояти сеюм, қатъ намегардад, ки дар он ҷо мебинем се калимаи ниҳони матни офариниш бо се ҳарфи ибронӣ оғоз меёбанд, ки яқҳо вожае месозанд, ки ба «ҳақиқат» тарҷума шудааст.

Ибтидои баёни офариниш Худоиро муаррифӣ менамояд, сипас қудрати офарандаи каломи Ёро баён мекунад, ва он гоҳ ин порчаро бо як имзои илоҳӣ, ки ҳақиқат, паёми фариштаи сеюм ва номи Худоро, чунон ки бо Алфа ва Омега ифода ёфтааст, намояндагӣ мекунад, ба анҷом мерасонад.

Ва дар рӯзи ҳафтум Худо кори Худро, ки ба ҷо оварда буд, ба анҷом расонид; ва дар рӯзи ҳафтум аз тамоми кори Худ, ки ба ҷо оварда буд, ором гирифт. Ва Худо рӯзи ҳафтумро баракат дод ва онро муқаддас гардонид, зеро ки дар он аз тамоми кори Худ, ки Худо офарида ва ба ҷо оварда буд, ором гирифта буд. Ҳастӣ 2:2, 3.

Анҷоми аввалин ҳақиқатҳое, ки дар Каломи Худо таълим дода шудаанд, авҷи ин порча мебошад. Он бо се калима — «Худо», «офарид» ва «сохт» — анҷом меёбад ва ба ин васила оғози порчаро таъкид мекунад, аммо ҳамчунин, ба ҳамон андоза муҳим, Шанбеи рӯзи ҳафтумро низ таъкид менамояд. Албатта, Шанбе рамзи офариниш ва аломати миёни Худо ва қавми баргузидаи Ёст. «Ҳақиқат» дар он се ҳарфе ифода шудааст, ки ҳар яке аз он се калимаи ниҳоии марбут ба офаринишро оғоз мекунанд. Шаҳодат таъкид мекунад, ки ҳақиқати Шанбе то чӣ андоза назаррас ва муҳим аст, аммо ба ҳамон андоза амиқ ин аст, ки он се ҳарф ҳамчунин се қадами паёмҳои фариштаи яқум, дуюм ва сеюмро ифода мекунанд. Пас, дар ҳуди аввалин порчаи Китоби Муқаддас, Шанбе ҳамчун аломати қудрати офаринандаи Худо инчунин ҳамчун масъалаи имтиҳонӣ дар охири замон муайян карда мешавад. Китоби охирини Китоби Муқаддас барои ҳамроҳӣ ба шаҳодати Юҳанно дар Инҷили ӯ шоҳиди сеюмро пешкаш мекунад.

Юҳанно ба ҳафт калисое ки дар Осиё ҳастанд: файз бар шумо ва озоиштагӣ аз Ё, ки ҳаст, ва буд, ва меояд; ва аз ҳафт Рӯҳе ки пеши тахти Ё ҳастанд; ва аз Исои Масеҳ, ки Шоҳиди амин, ва Нахустода аз мурдагон, ва Мир ҳокимони замин аст. Ёро, ки моро дӯст дошт, ва моро аз гуноҳҳоямон бо хуни Худ шуст, ва моро подшоҳон ва қўҳонон барои Худо ва Падари Худ гардонид, ҷалол ва салтанат то абадҳои абад бод. Омин. Инак, Ё бо абрҳо меояд; ва ҳар чашм Ёро хоҳад дид, ва онҳо низ, ки Ёро найза заданд; ва ҳамаи қабिलाҳои замин ба сабаби Ё навҳа хоҳанд кард. Оре, омин. Ман Алфа ва Омега ҳастам, ибтидо ва интиҳо, мегӯяд Худованд, ки ҳаст, ва буд, ва меояд, Қодири Мутлақ.

Ман, Юҳанно, ки бародари шумо низ ҳастам ва дар мусибат, ва дар подшоҳӣ, ва дар сабри Исои Масеҳ шарикӣ шумо ҳастам, дар ҳазирае будам, ки Патмос ном дорад, ба хоҳири каломи Худо ва ба хоҳири шаҳодати Исои Масеҳ. Дар рӯзи Худованд ман дар Рӯҳ будам, ва аз паси худ овози бузургеро, мисли садои қарнаӣ, шунидам, ки мегуфт: «Ман Алфа ва Омега, аввалин ва охирин ҳастам; ва он чиро, ки мебинӣ, дар китобе бинавис ва онро ба ҳафт калисое, ки дар Осиё ҳастанд, бифирист: ба Эфсӯс, ва ба Смирно, ва ба Пергамос, ва ба Тиётиро, ва ба Сардис, ва ба Филадельфия, ва ба Лаодикия». Ваҳй 1:4–11.

Се ояти нахусти боби якуми Китоби Ваҳй паёми охирини огоҳкунандаро муайян месозанд ва нишон медиҳанд, ки он паём чӣ гуна аз ҷониби Худо ба инсоният расонида мешавад. Ҳамчунин дар он гуфта мешавад, ки ин Ваҳйи Исои Масеҳ аст; бинобар ин, миёни Китоби

Ваҳй ва Китоби Дониёл тафовуте муқаррар мегардад. Яке нубувват аст, дигаре ваҳй.

«Дар Ваҳй ҳамаи китобҳои Китоби Муқаддас ба ҳам мерасанд ва анҷом меёбанд. Ин ҷо такмили китоби Дониёл аст. Яке пешгӯист; дигаре ваҳй. Китобе, ки мӯҳр зада шуда буд, ҳуди Ваҳй нест, балки ҳамаи қисми пешгӯии Дониёл аст, ки ба рӯзҳои охир тааллуқ дорад. Фаришта амр фармуд: “Аммо ту, эй Дониёл, ин суҳанонро пинҳон дор ва китобро то замони охир мӯҳр намо”. Дониёл 12:4». Аъмоли Расулони, 585.

Дар китоби Ваҳй хатҳои нубуввате ҳастанд, ки бояд шинохта шуда, сатр бар сатр ба ҳам оварда шаванд. Ҳамаи он хатҳои нубувват дар китоби Ваҳй ба анҷом мерасанд, аммо китобе, ки мӯҳр зада шуда буд, китоби Ваҳй набуд; ва на танҳо ҳуди китоби Дониёл мӯҳр зада шуда буд, балки он чизе ки дар китоби Дониёл мӯҳр зада шуда буд, «он қисми нубуввати Дониёл буд, ки ба рӯзҳои охир дахл дорад».

«Рӯзҳои охир» метавонанд ба маънои умумӣ фаҳмида шаванд, аммо барои дарк кардани онҳо ҳамчун суҳанони илҳомбахш, (ки ҳамин тавр ҳам ҳастанд) лозим аст, ки инчунин бисанҷем, оё ба ибораи «рӯзҳои охир» раамшиносии нубуввати вобаста аст ё не. «Рӯзҳои охир» давраи мушаххаси таърихи нубуввати мебошанд, ки хатҳои зиёди тасдиқкунанда доранд. Умедворам, ки ин таърихро дар ояндаи наздик баён намоям. Он махсусан таърихи аз соли 1798 то анҷоми муҳлати озмоиш аст. Яке аз роҳҳои шинохтани ин он аст, ки дар хизмати маъбади айнӣ як рӯзи сол вучуд дошт, ки довариро намояндагӣ мекард, ва он Рӯзи Кафорат буд. Он маросими айнӣ намунаи он чизе буд, ки Хоҳар Уайт онро Рӯзи Кафорати зиддинамунавӣ меномад. Рӯзи нубуввати ё рӯҳонии Кафорат «рӯзҳои охир»-и замони озмоишро намояндагӣ мекунад; он давраи доварии ниҳоиро намояндагӣ мекунад.

Нубуввате, ки дар Дониёл мӯҳр шуда буд, дучониба буд. Як нубуввате буд, ки ба айёми охир тааллуқ дошт ва миллириён онро дарк карданд, ки ифтиҳои довариро эълон мекард. Он порчаи Дониёл бо рӯёи дарёи Улай дар бобҳои ҳаштум ва нӯҳум ифода шудааст. Нубуввати дигаре, ки дар Дониёл мӯҳр шуда буд, анҷоми доварӣ, ва поёни адвентизм, ва поёни Иёлотии Муттаҳида, ва поёни ҷаҳонро эълон мекунад. Он рӯё бо дарёи Ҳиддакел ифода шудааст.

«Нуре ки Дониёл аз Худо гирифт, махсусан барои ин айёми охир дода шуда буд. Рӯёҳое, ки ӯ дар соҳилҳои Ўлой ва Ҳиддиқил, дарёҳои бузурги Шинор, дид, акнун дар ҳоли иҷро шудан мебошанд, ва ҳамаи воқеаҳои ки пешгӯӣ шудаанд, ба зудӣ ба вуқӯ ҳоҳанд пайвастан.» Testimonies to Ministers, 112, 113.

Рӯёи Улай дар соли 1798 мӯҳршиканӣ гардид ва ба муқаддасгоҳи Худо ва қавми Ў муроҷиат мекунад. Рӯёи Ҳиддекел дар соли 1989 мӯҳршиканӣ гардид, вақте ки, чунон ки дар Дониёл боби ёздаҳум, оятии чил тасвир шудааст, кишварҳои, ки Иттиҳоди Шӯравии собиқро намояндагӣ мекарданд, аз ҷониби папство ва Иёлотии Муттаҳида рӯфта бардошта шуданд, ва он ба душманони қавми Худо муроҷиат мекунад. Ин ду рӯё ҳамаи гуна амал мекунанд, ки ҳафт калосо ва ҳафт мӯҳр дар китоби Ваҳй амал мекунанд. Яке таърихи дохилии калосо аст ва дигаре таърихи берунии калосо, ва ҳар ду тамоми давраро фаро мегиранд ва «махсусан барои» «ин айёми охир» мебошанд.

Аммо, гарчанде ки ба мо гуфта шудааст, ки китоби Ваҳй китоби мӯҳршуда нест, ба мо ҳамчунин гуфта шудааст, ки он китоби мӯҳршуда аст.

«Ваҳй китоби мӯҳршуда аст, вале он ҳамчунин китоби кушодашуда мебошад. Он воқеаҳои аҷоибро сабт мекунад, ки бояд дар рӯзҳои охири таърихи ин замин ба амал оянд. Таълимоти ин китоб мушаххасанд, на рамзолуд ва нофаҳмо. Дар он ҳамон хатти нубуввате пайгирӣ мешавад, ки дар Дониёл низ омадааст. Баъзе нубувватхоро Худо такрор кардааст ва ба ин васила нишон додааст, ки бояд ба онҳо аҳаммият дода шавад. Худованд чизҳои, ки аҳаммияти бузург надоранд, такрор намекунад». Manuscript Releases, ҷилди 9, 8.

Китоби Ваҳй муҳркушода аст, зеро нубувватҳо дар Дониёл муҳркушода шудаанд, ва ҳамон хатҳои нубуввате, ки дар Дониёл муҳркушода гардидаанд, аини ҳамон хатҳоянд, ки дар Ваҳй ёфт мешаванд. Он чи дар китоби Ваҳй муҳр шуда буд, қисмате аз Ваҳй буд, ки махсусан ба ҳалқи Худо дар «рӯзҳои охир» алоқаманд аст. Вақте ки хоҳар Уайт ин изҳоротро навишт, «ҳафт раъд» дар он замон ҳангоми навиштани ӯ ҳанӯз муҳр шуда буд, бинобар ин ӯ навишт, ки «ин китоби муҳршуда аст». Ӯ ҳамчунин гуфт, ки китоби Дониёл «китобе буд, ки муҳр шуда буд», дар замони гузашта. Барои ӯ он дар соли 1798 муҳркушода шуда буд.

Он чи дар бораи ҳафт раъд дар замони ҳаёти ӯ мӯҳр зада шуда буд, танҳо воқеаҳои ояндаро, ки аз ҷониби ҳафт раъд рамзӣ муаррифӣ мегарданд, дар бар намегирифт, балки пеш аз ҳама инро, ки «ҳафт раъд» нишон медиҳад, ки ибтидои адвентизм бо анҷоми адвентизм мувозӣ аст. «Ҳафт раъд» муҳимтарин қоидаи нубувватиро, ки барои фаҳмидани Ваҳйи Исои Масеҳ лозим аст, ошкор месозад ва ҳамзамон як хусусияти табиат ва ҳислати Худоро низ ошкор мекунад, яъне ин ки Ӯ ибтидо ва анҷоми ҳамаи чизҳост. Нубувват муайян месозад, ки рушди мақсадноки ҳақиқатхое вучуд дорад, ки бо табиат ва ҳислати Худо пайванд доранд.

Исо, вақте ки Ӯ ҳамчун «Шери қабилаи Яҳудо» муаррифӣ мешавад, кориеро рамзӣ месозад, ки онро Ӯ анҷом медиҳад, ҳангоме ки ҳақиқатро дар тӯли таърих ба таври тадриҷӣ ва низомманд ошкор менамояд. Ӯ каломҳои нубувватиро мӯҳр мекунад, то ба он лаҳзаи замон, ки бояд фаҳмида шавад. Ӯ ҳақиқатро ба мақсади таълим мӯҳр мекунад ва муҳрро аз он бармедорад. Ҳамчун Палмонӣ, Исо Ҳисобгари Аҷоиб, Худованди замон аст, ки His-story-ро идора мекунад. Ҳамчун Алфа ва Омега, Ӯ, аз ҷумлаи чизҳои дигар, Худованди забон аст. Ҳамчун Шери қабилаи Яҳудо, Ӯ ҳамон касест, ки муайян мекунад, кай ҳақиқат ба одамон ошкор карда шавад.

Дар Ваҳй, боби якум, баъд аз се ояти аввал, Худоият ҳамчун се зоти ҷудогона муаррифӣ карда мешавад.

Яҳё ба ҳафт калисое ки дар Осиё ҳастанд: файз бар шумо ва озоиштагӣ,

аз Ӯ, ки ҳаст, ва буд, ва меояд;

ва аз ҳафт Рӯҳе ки пеши тахти Ӯ ҳастанд;

ва аз ҷониби Исои Масеҳ, ки Шоҳиди амин аст, ва Нахустзода аз миёни мурдагон, ва Сарвари подшоҳони замин. Ваҳй 1:4, 5.

Муқаддимаи китоби охирини Китоби Муқаддас ба калисои Худо ошкоро салом мефиристад, ки дар он Падар, Рӯҳ ва Писар муайян карда мешаванд. Анҷоми Каломи Худо ибтидоро такрор мекунад ва бо ин аҳамияти фаҳмиши дурусти Илоҳиятро таъкид менамояд. Ин барои онҳое анҷом дода мешавад, ки филаделфиён хоҳанд буд ва саду чилу чор ҳазорро ташкил медиҳанд. Онҳо қавми аҳди ниҳой мебошанд, ки дар тамоми хатҳои таърихи аҳд ба таври намунавӣ пешақӣ нишон дода шудаанд. Он шоҳидон, дар баробари дигар ҳақиқатҳо, собит месозанд, ки Худо дар тӯли таърихи нубувватӣ ба таври тадриҷӣ кӯшидааст дониши табиат ва хислати Худо афзоиш диҳад.

Бузургтарин рамз дар Китоби Муқаддас дар бораи надоштани шинохти Худо аз ҷониби инсон фиръавн буд, ки Мисрро намояндагӣ мекард, ва Миср рамзи тамоми ҷаҳон ва аз ин рӯ тамоми инсоният аст. Ин аломати роҳ дар оғози Исроили ҳарфӣ равандеро оғоз мекунад, ки дар он Худо меҳост номи Худо маълум созад. Дар анҷоми Исроили ҳарфӣ, баҳс дар бораи номи Худо боз такрор гардид. Дар анҷоми Исроили ҳарфӣ, Исо муносибати Худо бо яҳудиён чунин нишон дод, ки таърихи Довудо муайян кард ва аз «қоидаи аввалин зикр» истифода бурд, то баёни ниҳониро дар бораи кӯрии Лоудикиёи яҳудиён ифода намояд. Онҳо наметавонистанд дарк кунанд, ки Ӯ чӣ мегуфт, зеро онҳо на қоидаи Алфа ва Омегаро медонистанд ва на Алфа ва Омегаро, ки дар пеши онҳо меистод.

Дар оғози Исроили рӯҳонӣ, муҳолифате, ки дар таърихи Мусо ба таври рамзӣ нишон дода шудааст, мувозӣ мегардад. Ҳангоме ки адвентизм аз миёни таърихи «рӯзҳои охир» гузаштааст, имкониятҳои бисёре барои дарки бештари Алфа ва Омега дода шудаанд, ҳамон тавре ки бо Исроили қадим буд. Дар анҷоми адвентизм нуктае фаро хоҳад расид, ки дигар ҳеҷ саволе дода нахоҳад шуд, чунон ки дар айёми Масеҳ буд.

Ба оятҳои боби якуми Ваҳй бозгашта, мебинем, ки файз ва осоиштагӣ аз ҷониби Ӯ, ки ҳаст, ва буд, ва меояд, ва ҳамчунин аз ҷониби ҳафт Рӯҳ, ва ҳамчунин аз ҷониби Исо ирсол мешаванд. Илоҳият ба сурати Исо, ҳафт Рӯҳ, ва Ӯ, ки ҳаст, ва буд, ва меояд, муаррифӣ шудааст; ва ҳамин ба мо имкон медиҳад, ки бидонем, ки ин Падар аст, ки дорой он сифатҳоест, ки ба ҳайси Ӯ, ки ҳаст, буд ва меояд, ифода шудаанд. Ин сифатҳо табиати абадии Худоро ифода мекунанд. Ӯ ҳамеша вучуд доштааст, ва дар оятҳои ҳашт ва нӯҳ ҳамин хусусият ба таври ошкоро ба Исо нисбат дода шудааст.

«Ман Алфа ва Омега ҳастам, ибтидо ва интиҳо», мегӯяд Худованд, «Он ки ҳаст, ва буд, ва меояд, Қодири Мутлақ». Ман, Юҳанно, ки низ бародари шумо ва ҳамшарики шумо дар мусибат ва дар Малакут ва сабри Исои Масеҳ ҳастам, дар ҷазирае будам, ки Патмос ном дорад, ба хоҳири каломи Худо ва ба хоҳири шаҳодати Исои Масеҳ. Дар рӯзи Худованд ман дар Рӯҳ будам, ва аз пушти сар овози баланде, мисли садои карнай, шунидам, ки мегуфт: «Ман Алфа ва Омега ҳастам, Аввал ва Охирин»; ва, «Он чиро мебинӣ, дар китобе бинавис ва онро ба ҳафт калисое ки дар Осиё ҳастанд, бифирист: ба Эфсӯс, ба Смирно, ба Пергамос, ба Тиотири, ба Сардис, ба Филоделфия ва ба Лаодикия». Ваҳй 1:8–11.

Онҳое ки Инчилеро доранд, ки суханони Исоро бо ранги сурх менависад, медонанд, ки дар оятҳои ҳашт ва ёздаҳ маҳз Исо сухан мегӯяд. Дар он оятҳо Исо нишон медиҳад, ки Ӯ ҳамон табиати абадии айнан яксонро бо Падар дорост, вақте ки Худро «Худованд, ки ҳаст, ва буд, ва хоҳад омад» меномад, ва Исо ҳамчунин меафзояд, ки Ӯ «Қодири Мутлақ» аст.

Аввалин чизе, ки Исо дар оғози китоби Ваҳй мегӯяд, — китобе, ки муайян месозад он Ваҳйи Исои Масеҳ аст, — ин аст, ки Ӯ Алфо ва Омега мебошад, ки Ӯ низ, чунон ки Падар абадист, абадист, ва ки Ӯ инчунин Худои Қодири Мутлақ аст. Сифатҳои табиати Худо аввалин суханоне мебошанд, ки дар китоби Ваҳй аз ҷониби Исо гуфта шудаанд. Ин сифатҳо барои адвентистоне, ки ҳанӯз мавқеи аслии ақидаи Илоҳиятро ҳимоя мекунанд, монеаҳои бевоситаи пешпо мебошанд. Онҳо бовар доранд, ки замоне буд, ки Падар Писари Худро ба вучуд овард.

Анҷоми китоби Ваҳй бо ибтидои китоби Ваҳй мувофиқат мекунад.

Омадани дуҷум пас аз тавсифи Худосарӣ меояд. Дар боби бисту ду мо мебинем, ки анҷоми китоб бо оғози китоб мувофиқат мекунад, ва ояти дувоздаҳум бо ояти ҳафтуми боби якум, бо ишора ба Омадани дуҷум, ҳамоҳанг аст.

Ва инак, Ман ба зудӣ меоям; ва мукофоти Ман бо Ман аст, то ба ҳар кас мувофиқи аъмолаш бидиҳам. Ман Алфо ва Омега, ибтидо ва интиҳо, аввал ва охир ҳастам. Хушо онҳое ки аҳкоми Ӯро ба ҷо меоваранд, то ҳаққи дарахти ҳаётро дошта бошанд ва аз дарвозаҳо ба шаҳр дохил шаванд. Зеро берунанд сагон, ва ҷодугарон, ва зинкорон, ва қотилон, ва бутпарастон, ва ҳар кӣ дурӯғро дӯст медорад ва ба амал меоварад. Ман, Исо, ғариштаи Худро фиристодам, то ин чизҳоро дар калисоҳо ба шумо шаҳодат диҳад. Ман реша ва насли Довуд, ва ситораи дурахшон ва субҳгоҳонӣ ҳастам. Ва Рӯҳ ва арӯс мегӯянд: «Биё». Ва ҳар кӣ мешунавад, бигӯяд: «Биё». Ва ҳар кӣ ташна аст, биёяд. Ва ҳар кӣ хоҳад, оби ҳаётро муфт бигирад. Ваҳй 22:12–17.

Пас аз ишора кардан ба Омадани Дуҷум, Исо, чунон ки дар боби якуми Ваҳй омадааст, Худро Алфа ва Омега муаррифӣ мекунад. Сипас Ӯ тафовутро миёни онҳое, ки он чиро Рӯҳ ба калисоҳо мегӯяд, хоҳанд шунид, ва онҳое, ки нахоҳанд шунид, баён менамояд. Ӯ ба равандии ирсоли паём, ки дар оятҳои якум то сеюми боби якум нишон дода шудааст, ишора мекунад ва муайян месозад, ки Ҷабраилро бо он паём назди Юҳанно фиристодааст.

Сипас Ӯ ба изҳороти ниҳой бозмегардад, ки онро дар поёни Исроили қадим ба котибон ва фарисиён гуфта буд. Ӯ ҳар ду анҷомро — анҷоми Исроили ҳақиқӣ ва рӯҳониро — ба ҳам мепайвандад, зеро дар Ваҳй барои онҳое ки дар «рӯзҳои охир» ҳастанд, ба он чизе ҷавоб медиҳад, ки яҳудиён дар «рӯзҳои охири» худ натавонистанд дарк кунанд. Ӯ мегӯяд, ки Худ Ӯ решаи (оғози) ва насли (анҷоми) Довуд аст. Мавзӯи Довуд ва Худованди ӯ охири изҳороте буд, ки Исо ба яҳудиёни баҳсчӯ гуфт, ва он ифодакунандаи эълони ниҳой барои онҳое дар рӯзҳои охир аст, ки мувофиқи паём ба калисои Филадельфия худро яҳудӣ меноманд, вале нестанд.

Инак, Ман аз аҳли куништи шайтон — онҳое ки худро яҳудӣ мегӯянд, вале нестанд, балки дурӯғ мегӯянд, — онҳоро водор хоҳам кард, ки биёянд ва пеши пойҳои ту сачда

намоянд ва бидонанд, ки Ман туро дӯст доштаам. Азбаски ту каломи сабри Маро нигоҳ доштаӣ, Ман низ туро аз соати озмоиш нигоҳ хоҳам дошт, ки бар тамоми ҷаҳон хоҳад омад, то сокинони заминро имтиҳон кунад. Ваҳй 3:9, 10.

Онҳое ки назди пойҳои муқаддасон сачда мекунанд, адвентистони Лаодикия мебошанд, ки аз даҳони Худованд қай шудаанд.

«Ту гумон мекуӣ, ки онҳое ки пеши пойҳои муқаддасон сачда мекунанд, (Ваҳй 3:9), оқибат наҷот хоҳанд ёфт. Дар ин ҷо ман бояд аз ту ихтилоф намоям; зеро Худо ба ман нишон дод, ки ин гурӯҳ адвентистони эътирофкунанда буданд, ки аз имон ақиб гашта, “Писари Худоро барои худ аз нав маслӯб карданд ва Ӯро ошкоро расво сохтанд.” Ва дар “соати озмоиш”, ки ҳанӯз бояд биёяд, то ҳислати ҳақиқии ҳар касро ошкор созад, онҳо хоҳанд донист, ки абадан гум шудаанд; ва аз шиддати андуҳи рӯҳ фаро гирифта шуда, назди пойҳои муқаддасон таъзим хоҳанд кард.» Word to the Little Flock, 12.

Мувофиқи Китоби Муқаддас ва Рӯҳи Нубувват, онҳое ки назди пойҳои муқаддасон сачда мекунанд, аъзои куништгоҳи шайтон мебошанд. Онҳо даъво мекунанд, ки яҳудиянд, вале чунин нестанд. Адвентистони одил дар калисои Филоделфия мавриди хитоб қарор гирифтаанд. Яксаду чилу чор ҳазор нафар филоделфиягӣенанд, ва он яҳудиёне ки худро чунин мешуморанд, аммо нестанд, лаодикиягӣен мебошанд. Дар «рӯзҳои охир» ду гурӯҳи одамони амин мавҷуданд: яксаду чилу чор ҳазор нафар ва онҳое ки шаҳидон мебошанд. Аз миёни ҳафт калисо танҳо дутояшон аз ҳар гуна танқид ҳолӣ ҳастанд. Яке Филоделфия аст, ки намояндаи онҳое мебошад, ки ҳеҷ гоҳ намемиранд, ва дигаре Смирно аст, ки намояндаи шаҳидони амин мебошад. Шаҳидон ва онҳое ки намемиранд, Смирно ва Филоделфия, ягона калисоҳо аз миёни ҳафттоянд, ки ба паёме, ки ба онҳо дода шудааст, ҳеҷ маҳкумият ҳамроҳ нест. Бо вучуди ин, ҳар ду калисо бояд бо онҳое саруқор медоштанд, ки даъво мекарданд яҳудӣ ҳастанд, аммо набуданд. Ин чунин аст, зеро ҳамаи онҳо дар «рӯзҳои охир» аъзои як калисо мебошанд, ки бо ҳамон як шароит рӯ ба рӯ мешаванд: як гурӯҳе, ки муқаррар шудааст бо хуни худ шаҳодат диҳад, ки онро Мусо дар Кӯҳи Тағйири Шакл намояндагӣ мекунад, ва гурӯҳи дигаре, ки онро Илёс намояндагӣ мекунад, ки ҳеҷ гоҳ намурдааст.

Ва ба фариштаи калисои Смирно бинавис: Инро Аввал ва Охир мегӯяд, ки мурда буд ва зинда аст: Ман аъмоли туро, ва мусибат, ва камбизоатии туро медонам, (лекин ту сарватманд ҳастӣ) ва қуфри онҳоеро медонам, ки мегӯянд яҳудӣ ҳастанд, вале нестанд, балки канисаи Шайтонанд. Аз он чи бояд бикашӣ, ҳаргиз натарс: инак, иблис баъзе аз шуморо ба зиндон хоҳад андохт, то озмуда шавед; ва даҳ рӯз мусибат хоҳед дошт: то ба марг вафодор бош, ва Ман тоҷи ҳаётро ба ту хоҳам дод. Ваҳй 2:8–10.

Ҳангоме ки Исо вазъияти бисёр ҳузнангези калисои Смирноро тасвир мекунад, Ӯ танҳо як сухани мусбат мегӯяд, вақте мефармояд: «лекин ту сарватдор ҳастӣ», ва ҳамин тавр онҳоро бо аъзои куништгоҳи шайтон муқоиса мекунад, ки сарватдор нестанд. Онҳое ки дар Ваҳй Адвентист ҳастанд ва гумон мекунанд, ки сарватдоранд, вале нестанд, ҳамон яҳудиёенанд, ки мегӯянд яҳудиянд, вале нестанд, зеро онҳо Адвентистони рӯзи ҳафтуми Лоудикия мебошанд.

Дар оғози китоби Ваҳй, Худосегона ҳамчун се Шахс муаррифӣ мешавад, ва дар анҷоми китоби Ваҳй Исо ва Рӯҳ ба таври мустақим зикр мегарданд, аммо Падар не. Ин аҳаммияте надорад, зеро усули «сатр бар сатр», ки бо он аввали охириро равшан месозад, талаб мекунад, ки Падар дар оятҳои охири китоби Ваҳй шинохта шавад, зеро Ё аллакай дар оятҳои аввали он муайян гардидааст, ки дар он ҷо ҳозир аст. Ин ҳеҷ фарқе аз Инҷили Юҳанно, боби якум, надорад, ки дар он Юҳанно Рӯҳро ба таври мустақим муайян намекунад, аммо фаҳмида мешавад, ки Рӯҳ дар он ҷо ҳузур дорад, зеро Рӯҳ ҳамон бори нахуст, ки ибораи «дар ибтидо» навишта шуда буд, дар он ҷо буд. Гувоҳии Инҷилии Юҳанно дар боби якум бо ҳамон ибораи айниятдошта — «дар ибтидо» — оғоз меёбад.

«Ибтидо» рамзи нубувватист ва бояд мувофиқи қоидаҳои нубувват, аз ҷумла «сатр бар сатр», арзёбӣ карда шавад. Ибтидои Мӯсо ҳамон ибтидои Инҷили Юҳанно аст, ҳамон ибтидои китоби Ваҳй аст ва ҳамчунин анҷоми Ваҳй низ ҳаст. Аз миёни он чор хат, дар дутои онҳо ҳар се Шахси сегонаи осмонӣ муайян шудаанд; ва дар як хат (Инҷили Юҳанно) эҳтимол Рӯҳ зикр нашуда бошад, ва дар хати ҷаҳонро Падар зикр нашудааст, аммо ҳангоме ки онҳо бо ҳам оварда мешаванд, ҳар се Шахси Илоҳӣ дар ҳамаи он чор хат намояндагӣ мешаванд.

Масеҳ омад, то Падарро маълум гардонад, ва Рӯҳулқудс омад, то Писарро маълум гардонад. Ҳар се қурбонҳои абадӣ карданд. Падар ҷаҳонро ҷунон дӯст дошт, ки Исоро бахшид; Исо ҷаҳонро ҷунон дӯст дошт, ки розӣ шуд бар Худ бигирад, барои абадиёт, ҷисми онҳоро, ки Худ офарида буд. Дар амали он ки Офаридгор интиҳоб мекунад қисми офаридаи Худ гардад, ҷӣ гуна бахшиш таҷассум ёфтааст? Шахси сеюми Илоҳият Худро бахшид, зеро Ё мақоми зистан дар дохили вучуди офаридашудае, ки инсоният ном дорад, дар тӯли абадиёт пазируфтааст.

Шояд маҳз ба ҳамин сабаб Рӯҳулқудс пайваста бо рамзҳои қавми Худо алоқаманд карда мешавад. Ё Шахси Илоҳият аст, ки бояд бо офариниши инсонӣ бимонад. Бинобар ин, рамзҳои Рӯҳулқудс дар Навиштаҳо бештар аз ҳама ба воситаи рамзе ифода меёбанд, ки ҳам Рӯҳулқудсро намояндагӣ мекунад ва ҳам инсониятро. Дар ибтидо Рӯҳ бар рӯи обҳо ҳаракат мекард.

Ва ба ман мегӯяд: «Обҳое, ки дидӣ, ки фоҳиша бар онҳо нишастааст, халқҳо, ва анбӯҳҳо, ва миллатҳо, ва забонҳоянд». Ваҳй 17:15.

Ягона асбоби хаймаи муқаддасе, ки Мӯсо барпо карда буд ва барои он барои коргарон намунае ба таври мушаххас тафсил дода нашуда буд, шамъдони ҳафтшоха буд. Шамъдон иттиҳоди инсоният бо илоҳиятро ифода мекунад. Аз ҳамин сабаб, тарҳи шамъдон ягона чизе дар хаймаи муқаддас буд, ки барои саҳмгузори инсонҳо вогузошта шуда буд. Ҳафт шамъдоне, ки Масеҳ дар миёни онҳо роҳ мегардад, ҳамчун ҳафт калисо шинохта шудаанд; аммо шамъдон бо равшан ғизо мегирифт, ки рамзи Рӯҳулқудс аст, ва фитилаҳои ҷароғҳо, ки алангаро барои равшанӣ нигоҳ медоштанд, аз либосҳои сафеди заҳбурдаи қоҳинон сохта мешуданд, ки рамзи адолати Масеҳ аст, ки ҳамчун нури ҷаҳон меурашад. Қавми Худо нури ҷаҳон мебошанд, аммо он нур танҳо бо равшани Рӯҳулқудс ғизо мегирад. Рӯҳулқудс

дар тасвири Ў дар Навиштаҳо бисёр вақт бо одамон иртибот дода мешавад.

Ва аз тахт барқҳо ва раъдҳо ва овозҳо содир мешуданд; ва пеши тахт ҳафт чароғи оташ месӯхтанд, ки онҳо ҳафт Рӯҳҳои Худо мебошанд. Ваҳй 4:5.

Ҳафт чароғ дар ин ҷо ҳамчун «ҳафт Рӯҳи Худо» муайян шудаанд, аммо ба мо гуфта мешавад, ки ҳафт шамъдон ҳафт калисо мебошанд.

Сирри ҳафт ситорае ки дар дасти рости Ман дидӣ, ва ҳафт шамъдони тиллоӣ. Ҳафт ситора фариштагони ҳафт калисо ҳастанд; ва ҳафт шамъдоне ки дидӣ, ҳамон ҳафт калисо ҳастанд. Ваҳй 1:20.

Ҳафт шамъдон ҳам Ҳафт Рӯҳ мебошанд ва ҳам Калисои Худо ҳастанд.

Ва ман назар афкандам, ва инак, дар миёни тахт ва чор ҳайвон ва дар миёни пирон Баррае истода буд, ки гӯё забҳ шуда бошад, ва ҳафт шох ва ҳафт чашм дошт, ки онҳо ҳафт Рӯҳҳои Худоянд, ки ба тамоми замин фиристода шудаанд. Ваҳй 5:6.

Ҳафт шох ва ҳафт чашм ҳамчунин Рӯҳулқудс мебошанд, ки ба тамоми замин фиристода шудааст; ва ҳангоме ки касе ҳамчун масеҳӣ таъмид меёбад, ӯ низ ба тамоми замин фиристода мешавад, зеро ки вай ба исми Падар, Писар ва Рӯҳулқудс таъмид ёфтааст. Дар баракате ки бар шаҳидони бӯҳрони қонуни якшанбе ва ҳамаи онҳое ки аз соли 1844 ба ин сӯ дар имон дар Исроили рӯҳонии муосир вафот кардаанд эълон шудааст, ин Рӯҳ аст, ки барои дафни онҳо мадҳия мегӯяд, ҳангоме ки Ў мефармояд: «Оре», «то онҳо аз меҳнатҳои худ ором ёбанд», зеро ки Ў дар тамоми ранҷу меҳнатҳои онҳо ҳузур дошт, то он даме ки онҳо ҷони худро фидо карданд.

Ва аз осмон овозеро шунидам, ки ба ман мегуфт: Бинавис: Хушо мурдагоне ки дар Худованд мемиранд, аз ин пас! Оре, Рӯҳ мегӯяд, то ки аз меҳнатҳои худ ором ёбанд; ва аъмолашон аз паси онҳо мераванд. Ваҳй 14:13.

Ҳангоме ки анҷом ва оғози китоби Ваҳй, оғози Китоби Муқаддас ва оғози Инҷили Юҳанноро баррасӣ мекунем, мебинем, ки ҳар се Шаҳси Худой намоёндагӣ шудаанд, ҳарчанд Падар низ он ҷо ҳозир аст, бар асоси татбиқи қоидаи «сатр бар сатр». Писар он ҷост ва Худро ҳамчун Алфа ва Омега муаррифӣ мекунад.

Агар мо дарк кунем, ки иттиҳоди инсоният бо илоҳият иттиҳоди Рӯҳулқудс ва башарият аст, он гоҳ метавонем бифаҳмем, ки чаро рамзҳои Рӯҳулқудс бо рамзҳои башарият ба ҳам пайваستاанд. Бо дарназардошти ин дидгоҳ, мо ба он ду «дар ибтидо»-е, ки то ин ҷо борҳо ба онҳо пардохтаем, бозмегардем.

Дар ибтидо Худо осмон ва заминро офарид. Ва замин бесурат ва холи буд; ва ториқӣ бар рӯи жарфо буд. Ва Рӯҳи Худо бар рӯи обҳо дар ҳаракат буд. Ва Худо гуфт: «Бигзор нур бошад»; ва нур пайдо шуд. Ва Худо нурро дид, ки он некӯст; ва Худо нурро аз ториқӣ ҷудо кард. Ҳастӣ 1:1–4.

Дар ибтидо Калом буд, ва Калом назди Худо буд, ва Калом Худо буд. Ҳамон дар ибтидо назди Худо буд. Ҳама чиз ба воситаи Ў офарида шуд; ва бе Ў ҳеҷ чизе аз он чи офарида

шудааст, офарида нашуд. Дар Ў ҳаёт буд; ва ҳаёт нури одамон буд. Ва нур дар торикӣ мекурахшад; ва торикӣ онро дарк накард. Юҳанно 1:1–5.

Бо истифода аз ин ду шохиди «дар ибтидо», Худо — Калом, ки ҳама чизро офарид, ҳамчунин ҳаёти Худро дод, зеро «дар Ў ҳаёт буд», ва ҳаёти Ў «нур»-и одамон буд. «Нур»-и одами офаридашуда адолати Офаридгор аст. Адолати Офаридгор пилтаи шамъдонҳо дар муқаддасгоҳ аст.

Ва ба вай ато шуд, ки бо катони нозук, пок ва сафед ораста гардад; зеро катони нозук адолати муқаддасон аст. Ваҳй 19:18.

Равғане, ки пилтаро ғизо медиҳад, фаъолияти Рӯҳулқудсро дар ҳаёти имондор ифода мекунад. Дар ибтидо замин торик буд ва ҳеҷ нуре вучуд надошт. Пас Исо ҷони Худро, он ҳаётеро, ки дар Ў буд, фидо кард, то барои одамон нур бошад.

Ва ҳамаи сокинони замин ба ӯ сачда хоҳанд кард, ки номҳояшон дар китоби ҳаёти Баррае, ки аз бунёди ҷаҳон забҳ шудааст, навишта нашудааст. Ваҳй 13:8.

Ҳангоме ки Исо ихтиёр кард, ки барои инсоният қурбонӣ гардад, Ў ҷони Худро дод, то одамон нур дошта бошанд. Чунон ки дар ин ду порча аст, ҳар гоҳе ки нур ворид карда мешавад, он ду гурӯҳи ибодаткунандагонро падида меоварад, ки бо нур ва торикӣ, фарзандони рӯз ё фарзандони шаб муаррифӣ мешаванд.

Лекин шумо, эй бародарон, дар зулмот нестед, то он рӯз шуморо мисли дузда ногаҳон фаро гирад. Зеро ҳамаи шумо фарзандони нур ва фарзандони рӯз ҳастед; мо на аз шаб ҳастем ва на аз зулмот. 1 Таслӯникиён 5:4, 5.

Вақте ки мо муносибати абадии наздики Рӯҳулқудсро бо фарзандони рӯз дарк мекунем, метавонем бифаҳмем, ки чаро рамзҳои ҳам фарзандони Худо ва ҳам Рӯҳулқудс то ин дараҷа бо ҳам зич алоқаманданд. Дар порчаи охири Ваҳй мо Исоро ҳамчун Алфа ва Омега мебинем, Падарро ба воситаи татбиқи «сатр бар сатр» мебинем, ва Рӯҳулқудс намоёндагии ниҳони рамзии Худро фароҳам меоварад, зеро мардони муқаддаси қадим сухан гуфтанд, ҳангоме ки аз ҷониби Рӯҳулқудс барангехта мешуданд. Аввалин изҳороти Ў дар бораи Худ дар Ҳастӣ Ёро чунин муаррифӣ мекунад, ки бар рӯи обҳо ҳаракат мекард, ё бар инсоният ҳаракат мекард; ва охири ишораи Ў ба Худ чунин аст.

Ва Рӯҳ ва арӯс мегӯянд: «Биё». Ва ҳар кӣ мешунавад, бигӯяд: «Биё». Ва ҳар кӣ ташна аст, биёяд. Ва ҳар кӣ хоҳад, оби ҳаётро муфт бигирад. Ваҳй 22:17.

Аз ибтидо то интиҳо Рӯҳулқудс дар иртибот бо инсоният шинохта мешавад, зеро фарзандони рӯз омезише аз илоҳият ва инсониятро намоёндагӣ мекунанд. Павлус, ҳамчунон ки Ишаё низ, муайян месозад, ки одамон зарфҳо ҳастанд; ва шамъдонҳо дар муқаддасгоҳ зарфҳои доштанд, ки ғатила дар онҳо гузошта мешуд, ва равған ба зарфҳо фуруд меомад, то сӯзишвории заруриро барои ошкор сохтани он нур, ки адолати Масеҳ аст, таъмин намояд. Мо зарфҳои Рӯҳулқудс ҳастем — Шаҳси сеюми Худой, чунон ки аз ибтидо то анҷоми Каломи Худо муайян шудааст, ва ҳамчунин ба таври комилан равшан дар навиштаҳои Рӯҳи Нубувват шинохта гардидааст.

Дар паёми фариштаи дуҷум, ки дар оғози адвентизм ва дар анҷом иҷро гардид, ду паёми
чудоғона вучуд доранд: яке барои калисо ва дигаре барои ҷаҳон.